

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Лавришин Ілля Васильович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають статті 3, частинам першій, другій статті 8, статтям 21, 22, частинам першій, другій, шостій статті 55, статті 59, частині другій статті 63, статті 64, частинам першій, другій, третій статті 129 Конституції України (є неконституційними) підпункт 12 пункту 1 Закону України „Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України щодо удосконалення порядку здійснення кримінального провадження в умовах воєнного стану“ від 14 квітня 2022 року № 2201–ІХ, відповідно до якого *суд зупиняє судове провадження, зокрема, стосовно обвинуваченого який був призваний для проходження військової служби за призовом під час мобілізації, на особливий період*, а також частини першу, другу статті 392, пункт 2 частини другої статті 428 Кримінального процесуального кодексу України від 13 квітня 2012 року № 4651–VI, що визначають *судові рішення, які можуть бути оскаржені в апеляційному порядку та випадок, коли суд відмовляє у відкритті касаційного провадження*.

На думку автора клопотання, внаслідок застосування оспорюваних приписів були порушені гарантовані Конституцією України права: на доступ до суду (на справедливий суд), на апеляційне та касаційне оскарження, на ефективний засіб юридичного захисту (стаття 55); на правову (правничу) допомогу (стаття 59); на захист (стаття 63); на розгляд справи незалежним судом з дотриманням основоположних принципів кримінального судочинства (стаття 129); „на реалізацію конституційних прав, передбачених статтями 55, 59, 63 Конституції України у повному обсязі, які не підлягають обмеженню в умовах воєнного стану“; „на непорушність людських прав, гарантованих Конституцією України, недопущення їх звуження чи скасування, на правову визначеність, на розгляд справи з дотриманням принципу верховенства права (статті 3, 8, 21, 22 Основного закону)“.